

Fitxa tècnica

Guió Patricia Ortega, Enmanuel Chávez **Fotografia** Mateo Guzmán
Música Álvaro Morales **Interpretació** Lucía Bedoya, Belkis Avilladares,
María Elena Duque **Durada** 86 min **Gènere** Drama **Llengües** Espanyol

Sinopsi

L'Ariel és una jove modista religiosa que, després d'una relació sexual fallida, descobreix el secret que des de sempre la seva família porta intentant amagar: quan va néixer era intersexual, però, després d'una cirurgia correctiva, la van criar com una nena. Ara es troba que ha de prendre una decisió: continuar amb la seva vida com a dona, acceptada socialment però reprimida, o viure com a intersexual i suportar que la societat la jutgi per això. (filmaffinity.com)

Crítica

'Yo, imposible', o la subtil delicadesa de Patricia Ortega

Molt més que una pel·lícula: una tendra, impressionant i sincera confessió

L'estrena de la cineasta veneçolana, **Patricia Ortega**, en el llargmetratge el 2013 no va poder ser més captivadora. *El retorno*, sobre els fets que van passar a Bahía Portete de l'Alta Guajira colombiana el 2004, narrava l'odissea d'un valent grup de dones en una fugida per evitar la massacre del seu poble wayú, per part dels paramilitars, que va acabar amb la vida de 30 persones, 60 desapareguts i centenars de desplaçats. Una pel·lícula que bé podria estar entre les 20 millors llatinoamericanes d'aquest segle, pel seu exquisit tractament de la llum, un enginyós dispositiu narratiu i unes actrius meravellosament dirigides.

Per tot això, l'estrena de **Yo, imposible**, en l'edició actual de la Seminci, s'esperava amb l'enorme impaciència que produeix una segona pel·lícula després d'un debut tan prometedor. Cinc anys d'espera que, sense cap dubte, ha valgut la pena. Si *El retorno* començava amb una dedicatòria 'als meus germans indígenes, als desplaçats, als invisibles', **Yo, imposible** prossegueix la línia temàtica de la directora, rodant un fascinant retrat sobre un dels grups socials més invisibles que puguin existir.

Endinsant-se en els temes de què ningú parla, alguns ignoren i molts eviten, **Patricia Ortega** s'endinsa en la vida d'una jove que descobreix la seva condició d'intersexual. Després d'una sinuosa recerca que haurà de fer, encotillada en un aclaparador ambient religiós, amb les tensions que li genera creure's incapacitada, les expectatives del seu xicot i la creixent necessitat de definir-se, la protagonista s'enfronta a una vida imposada. Una obligació d'estimar d'una certa manera, en la qual ningú més no ha imaginat que ella era l'única que podia i havia de decidir.

La protagonista de **Yo, imposible** és l'actriu colombiana **Lucía Bedoya**. Un veritable descobriment. Una intèrpret que desborda els angles de la gran pantalla, impressionant prestació, continguda i, alhora, desbordant de sentiments contradictoris i infinits dubtes personals. I per si fos poc, com que la fotografia la capta **Mateo Guzmán** (*La tierra y la sombra*, de **César Augusto Acevedo**), **Yo, imposible** és una de les pel·lícules més belles d'aquest any.

Patricia Ortega s'arrisca en **Yo, imposible**, inserint testimonis reals enmig de la ficció. Sense cap dubte, interessants, però que, tenint en compte la força de la ficció, no afegeixen res més al que ja havia encarnat magistralment **Lucía Bedoya** i escrit la directora i **Emmanuel Chávez**.

“Yo, imposible”: premis i seleccions principals

LesGaiCineMad, Madrid International LGBT Film Festival 2019: premi del Jurat a la millor direcció

Santo Domingo OutFest 2019: premi del Jurat a la millor actuació (Lucía Bedoya)

Taipei Film Festival 2019: nominada al Concurs Internacional Nou Talent - Gran Premi

Patricia Ortega

Filmografia com a directora

2018 *Yo, imposible*

2013 *El regreso*

2006 *Al otro lado del mar* (curt)

2004/1 *Pasajes* (curt documental)

Biografia

Patricia Ortega (Maracaibo, 1977) és directora de cinema veneçolana. Durant la seva carrera ha guanyat una gran quantitat de premis, particularment per la seva pel·lícula del 2018 *Yo, imposible*.

Ortega va estudiar a l'Escola Internacional de Cinema i Televisió de Cuba, especialitzant-se en direcció de cinema. Després de crear alguns curtsmetratges, es va convertir en presidenta de la productora independent veneçolana Mandrágora Films el 2009. Als deu anys següents, va realitzar 10 curtsmetratges de ficció i documentals amb la companyia, i el 2013 va dirigir el seu primer llargmetratge, *El retorno*, que va tenir un ampli llançament comercial a les sales de cinema de Veneçuela.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

